

ind paa de Herrers Omraade og har gjort dem til Ord, som rammer stærkere, end de Herrere kunde ønske det, men ellers er det ikke Skældsord. Chauvinisme anvendes i alle Lande om de Folk, som har en yderliggaaende Nationalfølelse, og jeg skulde vel tro, at netop de Herrere Pürschel og Brorsen har en yderliggaaende Nationalfølelse, elsker de maaske ikke deres Land over alt andet, altsaa er de Chauvinister. Hvad Militarisme angaar, da er det jo Soldatervæsen, det er Krigstjeneste, det er Hærvælde og Sabelregimente, hvad de Herrere kan læse i enhver Ordbog, og der er ingen Mening i at sige, at det ikke skulde være anvendelige, ja, træffende og rammende Udtryk. Det er netop træffende og rammende Udtryk for den Tankegang, at vi her i Danmark skal have et stærkt Militærvæsen, saaledes som de lavede det i 1922. Det er Militarisme og kan ikke være andet end Militarisme.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel indrømmede, at Staten selv kan afgøre, hvor meget Militærvæsen den vil have, men dermed er det givet, at ingen andre kan gribe ind, hverken Folkeforbundet eller andre kan forlange, at vi skal være forpligtet til at deltage i militære Opbud eller noget lignende. Det ærede Medlem sagde, at Afrustning er Selvopgivelse, og at vi ikke her i Danmark skulde gaa ind paa en saadan Selvopgivelse. Jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlem, thi han er jo meget begejstret for Versailles-Freden, og hvad er Versailles-Fredens Kendemærke? Det er, at den afruster Tyskland, Østrig og Ungarn, skønt de er meget større Stater end Danmark. Saa vidt jeg har forstaaet, er det da Meningen, at dette skal være Begyndelsen til Afrustning, ganske vist en noget forkert og akavet Begyndelse, men dog en Begyndelse, og det er da rimeligt, at Danmark vandrer i dette Fodspor.

Jeg nærer ikke en saadan Beundring for Versailles-Freden som det ærede Medlem Hr. Pürschel og for Resten ogsaa det ærede Medlem Hr. Brorsen, men naar man gør det, forstaar jeg ikke, at man kan sige, at Afrustning er Selvopgivelse, og at Afrustning er noget forkert, det er tværtimod i nøje Overensstemmelse med den Fredstraktat, de Herrere ellers altid henviser til, og som er det Grundlag, hvorpaa

Magtforholdet i Europa for Øjeblikket hviler.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen var inde paa, at vi ikke kunde vente Hjælp fra anden Side, naar vi ikke selv havde gjort, hvad vi kunde i militær Henseende; vi kunde ikke være bekendt, sagde det ærede Medlem, at sende Bud efter Hjælp, naar vi intet havde gjort selv. I Genève billigede man jo Afrustning, og der er intet i Pagten, som hindrer Afrustning. Vi er fremdeles pligtige til at deltage i økonomiske Foranstaltninger, hvis der bliver Tale om Forviklinger og Folkeforbundet forlanger det. Andet kan der sikkert ikke forlanges af os, i Særdeleshed naar vi intet Militærvæsen har. For øvrigt er der Grund til at spørge: Har vi nogen Sinde faaet Hjælp fra Udlandet, naar Danmark var i Konflikt? Der er saa ofte talt om denne Hjælp, allerede i Bahnsøns Tid hørte vi denne Historie om Hjælpen fra Udlandet, men har vi nogen Sinde faaet den? England hjalp os i 1807 af med Flaaden, og England og Holland hjalp os i det 17de Aarhundrede af med Skaane, Halland og Blekinge og hindrede, at vi nogen Sinde fik dem igen. Da England havde taget Flaaden i 1807, sendte Napoleon i 1808 nogle spanske Soldater til Danmark, de laa heroppe og saade Løg i Riis Skov ved Aarhus og brændte „Koldingshus“ af, men de har vist ikke udrettet noget som helst andet heroppe — ja, de efterlod sig ogsaa nogle Børn, som Danmark skulde forsørge. Men ellers tror jeg, vi godt kunde have været disse Hjælpetropper foruden.

Det forekommer mig derfor, vi skal tale lidt sagte om den Hjælp, vi har faaet fra Udlandet, og den Hjælp, vi i og for sig kan vente. Det er ikke Militærhjælp, Danmark attraar eller behøver, det er kun Frihed til at leve i Fred og Fordragelighed med Naboerne og til at udvikle sig kulturelt paa bedste Maade. Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at det virker undergravende paa dansk Aand og Fremtid, hvis vi afruster. Jeg ved ikke af, at dansk Aand eller Fremtid nogen Sinde har været i Gæld til Militærvæsenet, i hvert Fald ikke i de sidste tusind Aar. Nej, dansk Aand og Fremtid ligger, som den højtærede Udenrigsminister sagde i